

คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

โดย พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิโย
วันอาทิตย์ ที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“ข้าวแต่ละเม็ดที่ยายได้มานี้ ไม่ใช่ได้มาง่ายๆ นะ
ต้องไปรบกับกิเลสเขา”

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิโย

อายุ ๕๐ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๕

การศึกษาทางโลก : วิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ตั้งผังงาน

คุณยายเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย คำนี้มาอย่างไร

คุณยายได้ตั้งผังงานการสร้างวัดเอาไว้ว่า **“ตาม ทีม ตามทุน เผยแผ่ธรรม”** เวลาตามทีมนี้ก่อสร้างบารมี ท่านตามที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ท่านวางรากฐานของการทำงานเป็นทีมได้อย่างยอดเยี่ยม ท่านบอกว่า “พวกเรามีความคิดเห็นต่างกันได้ โต้เถียงกันได้ แต่อย่าโกรธกันนะ”

เมื่อก่อนพวกเราแสวงหาว่า เราเกิดมาทำไม มาจากไหน เป้าหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน อะไรเป็นแก่นสาร เป็นสาระของชีวิต ไม่มีใครให้คำตอบเราได้ จนกระทั่งมาเจอคุณยาย

การสร้างบารมี เราเดินไปคนเดียวไม่ได้ ต้องเดินเป็นหมู่คณะ เปรียบหมู่คณะของพวกเราเหมือนเรือใหญ่ลำหนึ่ง มีหลวงพ่อดัมมชโยเป็นกัปตันเรือ คุณยายเป็นหางเสือ หลวงพ่อทัตตชีโวเป็นใบเรือ พวกเราเป็นลูกเรือ เรือแล่นไปในมหาสมุทรใหญ่ ที่มีคนมากมายกำลังลอยคออยู่ เราก็ช่วยกันฉุด ช่วยกันดึงขึ้นมานบนเรือ เริ่มต้นจากไม่กี่สิบคน จนเพิ่มมาเรื่อยๆ เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน

ในยุคแรกๆ คนที่มาช่วยกันสร้างวัด เจอเหมือนกันหมด คือ เรื่องอภิญญาของคุณยาย ทำให้เราสอนตัวเองตลอดเวลาว่า **เรื่องที่นักสร้างบารมีไม่ควรคิด ก็อย่าคิด ไม่ควรทำ ก็อย่าทำ** เพราะกลัวว่าคุณยายรู้วาระจิต แล้วจะอายท่าน

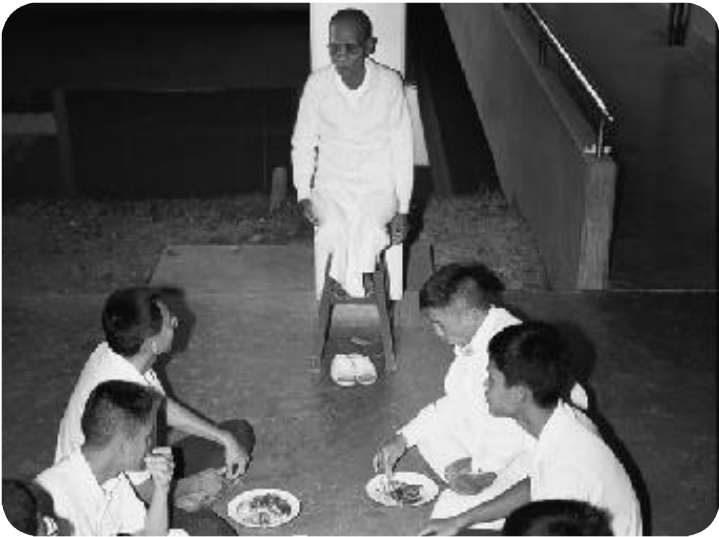
ความกลัวของคุณยาย

ประการที่หนึ่ง สมัยหลวงพ่อดำน้ำยังมีชีวิตอยู่ คุณยายกลัวหลวงพ่อดำน้ำจะตำหนิท่านว่า ไข้ได้ เพราะฉะนั้นคุณยายจะเข้มงวดกับตัวเอง จนกระทั่งได้รับคำชมจากหลวงพ่อดำน้ำว่า **“หนึ่งไม่มีสอง”**

ประการที่สอง คือ **“กลัวบาป”** หิริโอตตปปะ คือ ความละอาย และความเกรงกลัวต่อการทำความชั่ว คุณยายมีหิริโอตตปปะอยู่เต็มหัวใจ นั่นคือคุณยายเป็นเทวดาตั้งแต่ครองร่างเป็นมนุษย์แล้ว

อย่ากินทิ้งกินขว้าง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๗ ก่อนที่คุณยายและหลวงพ่อดำน้ำจะย้ายมาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม สมัยนั้นอาหารการกินไม่ค่อยสะดวก พอคุณยายย้ายมาปักหลักฐานแน่นอนแล้ว อาหารการกินของเราดีขึ้นมาก

ท่านจะสอนเสมอว่า

**“จะกิน มีปัญญากิน กินไปเถอะ แต่อย่ากินทั้ง
กินขว้างนะ กินให้หมด ข้าวแต่ละเม็ดที่ยายได้มานี้ไม่ใช่
ได้มาง่ายๆ นะ ต้องไปรบกับกิเลสเขา”**

ข้าวสวยของคุณยายที่หุงถวายพระ ใส่เหมือนแก้ว
ไม่มีเศษสกปรกปนเลย เพราะคุณยายเก็บสิ่งสกปรกออก
ทุกเม็ด

คุณยายอธิษฐานทุกครั้งว่า **“คนที่รับประทานข้าว
ของยาย ขอให้สิ้นกิเลส สิ้นอาสวะ”**

บริหารคน บริหารงาน

คุณยายยังเป็นคนบริหาร เรียกว่า Put the right man on the right job ชัดเจนที่สุด คือ ท่านจัดสรรงานให้เหมาะสมกับพวกเราแต่ละคน และเป็นแบบอย่างให้พวกเราทำงานโดยไม่เกี่ยงว่างานนี้เป็นงานของใคร

ยุคนี้เราเกิดมาเอาบุญ สร้างบารมีกัน หลวงพ่อกับคุณยายพาเรามา ตรงหน้านี้เป็นทะเลบุญ ใครตกได้ตกใครเอาได้มากเท่าไร เอาให้เต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นงานเก็บขยะ เก็บเลื้อ จักรongเท้า ชัดห้องส้วม หรืองานอะไรก็ตาม เรามองเห็นเป็นบุญทั้งหมด

เพราะฉะนั้นเรื่องที่ว่าสร้างลานธรรม สร้างธรรมกายเจดีย์ เราเป็นเจ้าของภาพพระธรรมกายประจำตัวองค์หนึ่งแล้ว เราจะมากราบพระเพียงองค์เดียวของเราที่สร้างนั้นมันไม่ใช่วิสัย ต้องกราบพระทั้งเจดีย์ กราบพระพุทธเจ้าให้หมดธาตุหมดธรรม ซึ่งมีจำนวนมากกว่าเม็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้งสิ้น เราต้องทำ เป็นหน้าที่ของพวกเราทุกๆ คน

เดือนอย่างนุ่มนวล

เวลาคุณยายจะเตือนเรา คุณยายเตือนด้วยความนุ่มนวลที่สุด ครั้งหนึ่งมีการช่อมกุฎิคุณยาย เมื่อเข้าไป

ทำงานตรงนั้น รู้ว่าคุณยายละเอียด อาตมาดูแลเต็มที่อย่าง
ใกล้ชิด แต่ก็มิจนได้ เจอคุณยาย ท่านพูดขึ้นว่า “นี่ท่าน
เคยมีคนมาเล่าให้ยายฟังนะว่า มีหมอผ่าตัดคนไข้ พอ
ผ่าตัดเสร็จ แล้วลืมนัดผ่าตัดไว้ในท้องคนไข้ เย็บเสร็จเลย
ยายได้ยินแล้วยายขำ บอก เอ้อ หมอซี้ลืมนัดแบบนี้มีด้วยหรือ
แต่วันนี้ยายเชื่อแล้ว”

คราวนี้ชนลูกเตรียมจะร้อง รู้แล้วงวอดนี้หวยออก
ที่เรา “เมื่อคืนนี้ยายมาเดินรอบกุฏิ มองขึ้นไป เอ๊ะ มันแสง
อะไรบนผ้าเพดาน ยายเห็นแสงสว่างรอดริ้วผ้าลงมา สงสัย
ช่างเขาขึ้นไปทำงานเสร็จแล้ว เขาลืมปิดไฟหรือเปล่า ท่าน
ลองไปดูหน่อยสิ ตอนนียายเชื่อแล้วนะว่า หมอนี้เวลาเขา
ผ่าตัด เขาลืมเครื่องมือไว้ในท้องคนไข้ได้”

นี่คือวิธีการเตือนของคุณยาย เตือนแล้วจำจนตาย
แล้วก็รู้สึกชื่นใจด้วย จึงได้จำแล้วเอาไปทำ คุณยายจะไป
ตรวจวัดแบบนี้ ไปทุกตารางนิ้วในวัด ๑๙๖ไร่ ท่านไปหมด

พอถึงเวลาฉันน้ำปานะ คุณยายมาอีกแล้ว “นี่ท่าน”
เอาอีกแล้ว ทุกคนตัวตั้ง งวดนี้ใคร

“ยายเจอหลอดผูกเหล็กมันไปอยู่ที่สนามหญ้า เออ
ใช้แล้วมันต้องเก็บให้ดินะ มันสมบัติพระศาสนา ของทุกสิ่ง
ทุกอย่างเราใช้บนหัวคนนะ”

คุณยายพูดแล้วพูดอีก
ท่านบอกว่า “ดูแรงงานก่อ
สร้างให้ตื้ออย่าให้เร็วไหลนะ
อย่าให้ผิดพลาด เพราะเรา
ใช้สมบัติบนหัวชาวบ้าน
สิ่งสองสิ่ง เขาจะขึ้น
หัวนะท่าน อธิษฐานแล้ว
อธิษฐานอีก ระวังนะ เดียว
จะได้บุญไม่คุ้มบาป”

ได้ยินแล้วขงลูกเลย นี่คือการละเอียดยของคุณ
ยาย ท่านรักเรา ป้องกันไม่ให้พวกเรบาป ตอนนั้นสร้าง
โบสถ์ ตะปูหล่นมา เราต้องคอยตามเก็บ ทำให้ช่างดู ตะปู
ตัวหนึ่งไม่กี่สลึง แต่เราต้องฝึก เพราะคุณยายฝึกเรามา

ความสงบสยบปัญหา

วัดพระธรรมกายของเราเริ่มต้นแบบนั้นจริงๆ เงิน ๓,๒๐๐ บาทที่คุณยายให้มาเริ่มต้นมีที่มาที่ไป แล้วก็มาถึงทุกวันนี้ พวกเราต้องเอาอย่างคุณยาย มองผลประโยชน์ของพระศาสนา สมบัติพระศาสนา มองงานสร้างบารมีเป็นหลัก แล้วคุณยายใช้วิธีอย่างหนึ่ง คือ ให้ไปนั่งสมาธิ ท่านทำตัวอย่างให้ดู

บางครั้งจะทำอะไรมันก็ได้ตั้งใจเหมือนกัน แต่ท่านเจียบ ไม่พูด ไม่เถียง ท่านเข้ากุฏิ นั่งภาวนาดูสิว่าปัญหามันอยู่ตรงไหน จะแก้อย่างไร ใช้ปัญญาทั้งสิ้น ใช้ความสงบสยบปัญหา เอาชนะอุปสรรคทุกอย่าง

นี่คือคุณยาย เรื่องนี้เราเอาไปใช้ได้นะ ครองบ้าน
ครองเรือน หรือไปดูแลธุรกิจการงาน มีอะไรไม่พอใจ อย่า
เพิ่งระเบิด ให้สงบ ให้นิ่งเอาไว้ให้มากๆ เราเป็นลูกหลาน
คุณยาย ให้คิด พุด และทำให้ได้อย่างคุณยาย และเป็น
อย่างคุณยาย เราก็คงจะไปทันคุณยาย

ปฏิบัติหน้าที่จนวาระสุดท้าย

ชาวโลกทำงานและปลดเกษียณพักผ่อนเมื่ออายุ
๖๐ ปี แต่คุณยายเริ่มสร้างวัดเมื่ออายุ ๖๑-๖๒ ปี จนถึง
วาระสุดท้ายของชีวิต แม้อยู่ในห้องไอซียูบนเตียงคนป่วย
ท่านยังได้ถวายผ้าไตรจีวรกับหลวงพ่อตัดศิ่ว ท่านสอน
เราและเป็นตัวอย่างให้เราจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย

โดยส่วนตัวของคุณยาย ท่านประหยัดกระหมัด
กระหม่อม แต่กับส่วนรวม กับพระศาสนาแล้ว ใจคุณยายใหญ่
คือจะร้อยลัทธิชนลัทธิกัน จะให้ทุกคนเข้าถึงธรรมกายให้ได้
หมดทั้งโลก หมดทั้งจักรวาล

คุณยายละสังขารไปแล้ว ก็ให้ทำเหมือนอย่างคุณ
ยายมีชีวิตอยู่นั่นแหละ มาสร้างลานธรรม รัตนบัลลังก์ ถ้า
เราสร้างให้ตัวเราเอง เราก็ได้บุญขั้นหนึ่งแล้ว เราบูชาคุณ
กับคุณยาย เราได้ ๒ ชั้น คือคุณยายได้ แล้วเราก็ได้ด้วย

คุณยายเป็นสมณเทพบุตรอยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิต คอยอนุโมทนาบุญกับพวกเราทุกๆ คนอยู่แล้ว ถ้าคุณยาย บูชาธรรมหลวงพ่อดาวดึงส์ เราก็ได้อีกชั้นหนึ่ง เป็น ๓ ชั้น ทับทวีขึ้นไปอีก

ถ้าหากเราไปชวนคนอื่นอีก เราก็ได้ตั้ง ๔ ชั้น ๕ ชั้นไปแล้ว หากเรามองต่อไปอีกว่า ถ้าหลวงพ่อดาวดึงส์ คุณยาย บูชาพระพุทธรูปเจ้าน้ำบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ทับ ทวีไปหลายทบหลายชั้น เราก็ได้บุญทับทวีตามไปด้วย ทับ ทวิน้ำบอสงไขยไม่ถ้วน

แล้วเมื่อนั้น...สังคมแห่งคนดีจะต้องเกิดขึ้นอย่าง แน่นนอน

